

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 5-Smíchově

Žalm 42, 2-4

² *Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože!*

³ *Po Bohu žijím, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?*

⁴ *Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: „Kde je tvůj Bůh?“*

Ticho Bílé soboty

Jestli některý křesťanský svátek věrně zrcadlí naší každodennost, tak je to Bílá sobota. Ten prázdný prostor mezi tmou Velké noci a nedělním ránem vzkříšení. Ten prostor, kde vše, v co doufáme a o co jsme se chtěli opřít, se už rozpadlo. Všechno prošlo testem důvěryhodnosti a nic z toho neobstálo: Rodiče jednou taky odhalí svoji slabost.

To veledůležité vzdělání se ukáže jako nedostatečné. Zdraví přestane sloužit. Přátelství odhalí své limity. Láska k milovanému zvlažní. Radost z majetku omrzí. Zážitky z cest vyblednou. Úspěch v práci už duši nenasytí. A nakonec náš vlastní konec, který se hlásí o slovo. To všechno známe, je to s námi tady a dnes. Ale ještě tu není to, co tušíme: plnost všeho a nás samotných. Ještě s námi a při nás není plnost. Touhu po této plnosti jsme v postním období trénovali. V tomto smyslu je celý náš život čekáním. Tichem Bílé soboty. Celý náš život, stejně tak jako učedníci, čekáme vzkříšeného Krista - mezi námi a v nás.

Nakonec je to s námi tak, že všichni směřujeme do temnoty. Temnoty na konci života. Ať je pro nás tma, které se nevyhneme, temnotou Boha. Ať je pro nás tmou Velké noci. A to ticho, ať je pro nás tichem čekání Bílé soboty. Kristus tmou Velkého pátku nese tichem Bílé soboty k nedělnímu ránu vzkříšení. Jeho cesta je naší cestou.

Po té cestě nás mnozí předešli, naši milovaní mrtví. Rodíme se totiž s umírajícími a kráčíme za nimi a s nimi. Je to láska, která váže svět živých se světem mrtvých. Proto milovat, znamená vidět v milované bytosti věčnou bytost. S nadějí na ráno na druhé straně času, kdy všichni vstaneme z pomínutelnosti do toho, co je věčné. Takhle si sebou neseme své mrtvé. Odešli odsud navždy - v Kristu se nám navždy vrátí.

Jan Zemen (29 let)
se narodil v Rychnově nad Kněžnou.
Jeho cesta violoncellisty však začala
v Hradci Králové na ZUŠ Střezina,
kam dojížděl od svých 10 let.
Profesionální studia následovala
na Pardubické konzervatoři
ve třídě Mgr. Josefa Krečmera,
HAMU Praha u prof. Miroslava Petráše
a Hochschule für Musik ve švýcarském Luzernu
u prof. Marka Jerie.
Jan se v současné době připravuje
na křest v našem sboru.

Hlavní součástí Tvého života je umění, zejména hudba. Čemu se v současnosti věnuješ?

Středobodem mého zájmu je činnost pedagogická, a to v základním uměleckém školství, částečně na konzervatoři v Pardubicích a také vlastní koncertní činnost. Snažím se spektrum co nejvíce otevírat, proto již vznikla celkem barevná plejáda souborů a jiných angažmá, kterými jsem prošel. Mezi nejvýznamnější patří angažmá v souboru Barocco sempre giovane, jehož jsem zakládajícím členem, soubor Prague cello quartet a v neposlední řadě Kalliope trio Prague, se kterým jsme v minulém roce vyhráli hned dvě nejprestižnější hudební soutěže v České republice, a to Chamber music Dvořák competition a soutěž Bohuslava Martinů.

Pracuješ s dětmi, ale máš také zkušenosti s koncertním životem a účinkováním například na festivalu Pražské jaro. Mohl bys říct, jaké jsou Tvé zkušenosti, co ses naučil a kam tě to dovedlo?

Pocházím z kantorské rodiny, kde mají všichni více než kladný vztah k hudbě. Proto byla moje cesta k pedagogice poměrně přímá. Baví mě objevovat různé přístupy ke vzdělávání, bádám nad správnou technikou hry, přemýšlet nad způsobem, jak předat hlubší hudební prožitek. Hlavní věc, kterou postupně začínám vnímat, je však vedle vzdělání i linie výchovná. Každý žák je zcela originální individualita s vlastní minulostí, s vlastním prožíváním současnosti a vizí do budoucna. Obzvláště v období puberty proto může hrát pedagog často několik zásadních rolí v životě studenta.

Stává se vzorem, přítelem, v podstatě terapeutem a člověkem, který před žákem otevírá zcela nový svět. Musím říct, že během desetileté praxe jsem viděl již několik případů, kdy bylo umění velice podstatným a důležitým průvodcem skrz bouřlivou dobu dospívání a někdy jedinou možností nalézt ztracené sebevědomí, hrdost a odvahu fungovat jako individualita.

Co z křesťanské kultury Tě oslovuje?

Moje cesta ke křesťanské víře je poměrně dlouhá. Jak jsem již uvedl, pocházím z hudební rodiny a společnosti více než kultivované. Nicméně každé společenské prostředí s sebou nese určité patologie chování či jiné zátěže, se kterými si neumí poradit. Na křesťanství, respektive ČCE, mě především oslovuje možnost dialogu a snaha nevidět svět černobíle, vědomí, že neexistují lidé dobří, či špatní, jen rozdílní a s tím spojené problémy v komunikaci, či často souboj s xenofobií nebo jinou formou osobního strachu. Ve víře nacházím oporu a uvědomění vlastních názorů, skrze které mám sílu s klidnou a přívětivou jistotou komunikovat s okolím a uklidňovat často zcela nesmyslně vyhrocené spory.

Již několik měsíců se objevuješ ve smíchovském sboru. Jako nový máš možnost vidět sbor očima cizince. Nový člověk je vždy darem, protože vidí věci, ke kterým jsou „domácí“ už slepí. Jak bys náš sbor charakterizoval?

Každý sbor je myslím velmi spojen s několika zásadními věcmi. První je chrám, který je středobodem sborového dění. V tomto ohledu jsem byl ohromen už při první návštěvě. Veliký, slunný, vzdušný prostor na člověka dýchne opravdu přívětivým dojmem a pro sbor je skutečným darem. Druhým faktorem je pro mě farář. S Marošem se známe více než deset let a proto vím, že má sbor včele kreativního invenčního člověka, který bude nedělit co nedělit inspirovat neotřelým výkladem kázání a přinese do sboru spoustu zajímavých nápadů. Jedním z nich jsou, teď již pravidelné, „komponované večery“, jichž jsem pravidelným návštěvníkem. Doufejme, že skrze tyto aktivity se podaří obnovit smíchovskou mládež a tím zaplnit poslední prázdné místo potřebné pro kontinuitu sboru.

Jak se rodilo Tvé rozhodnutí ke křtu?

V minulém roce mě moc potěšila zpráva, že Maroš Klačko dostal důvěru staršovstva a nastoupil jako farář ČCE na Smíchově. Jak jsem říkal, známe se s Marošem již dlouhou dobu, přičemž mě naše společné rozhovory kontinuálně připravují ke křtu přibližně deset let. To ze mě sice pravděpodobně dělá nejpomalejšího konfirmanda v dějinách, na druhou stranu, někdo musí být nejpomalejší.

Vlastička Wagnerová ...

...je odpověď na otázku, proč je Smíchov mým domovským sborem. Kamkoli jsem předtím zavítala, vyslechla jsem si kázání a po bohoslužbách odešla. Při mé první návštěvě zde mě takříkajíc odchytila a než jsem se rozkoukala, už jsem měla kafe a koláč a byly jsme v družném holčičím rozhovoru, i když nás dělily víc než dvě generace. Navždy zůstane v mém srdci jako kamarádka, vzor a velmi otevřená moudrá žena.

Viktorie Tenzerová

Oslovila jsem ještě další členy sboru, aby přidali svůj příběh jako střípek do mozaiky vzpomínek na Vlastu Wagnerovou, která nás opustila o čtvrté adventní neděli dne 21. 12. 2014.

Čtvrtá lavice prostřední řady, to bylo místo sestry Vlasty Wagnerové: každou neděli a svátek. Nechyběla nikdy na biblických hodinách, na schůzích staršovstva, na sborových výletech velkých i malých, při sborových odpoledních, nešporách a dalších příležitostech, kde s křesťanskou službou pečovala i o pohoštění. Znáám Vlastu ze seniorátních porad a přednášek křesťanské služby, ale také z celocírkevních podniků, jako bylo Evangelické dílo nebo shromáždění u Studánky Páně. Vytvářela společenství sboru i církve, ale také pouta a vztahy osobní. Děkujeme za ni Pánu Bohu.

Žofie Vobrová

Schopnost, nebo snad zvláštní dar, který obdržela do života, byla radost, kterou rozdávala, aniž by jí šetrila u svých nejbližších, ve společenství sboru, ale také u vzdálenějších bližních. Tak vzpomínám na Vlastičku Wagnerovou. Málokdy jí tváří přeběhl stín, a to výjimečně, když bolest těla nebo duše byla příliš silná. Většinou ji zdobil úsměv ba i smích, protože humoru se jí dostávalo v míře dobré. Po jedné biblické hodině jsme vycházeli ze sborového domu. Vlastička se opírala o svoji chodičku, trvala na tom, že při sestupu ze schodů jí nemáme pomáhat. O tomto pokynu odmítala diskutovat. Už jsem byl na dvorku, když jsem uslyšel hřmot padající chodičky a následovala zlověstná rána způsobená úderem Vlastiččiny hlavy o dřevěnou výplň lítaček pod schody. Po chvíli znepokojivého ticha, když jsme ji skoro ochromeni úlekem pomáhali nejdříve se posadit a později i vstát a přiložili chladivý obklad, rázně odmítla sanitku. Najednou se přes silnou bolest potichu rozesmála, jak nás vyděsila. V tom smíchu byla úleva, ale i radost ze vzájemné blízkosti. Nevím, kdo komu tenkrát víc pomohl, jestli my Vlastičce, nebo ona nám. Kdykoli se nad tím zamyslím, připadám si jako žáček, který tenkrát dostal lekci, jak má křesťan přijímat i těžké zkoušky, které jej v životě potkávají.

Saša Čáp

Každý z nás je na světě, protože dostal nějaký úkol od Boha, který musí splnit. Má určitý cíl, do kterého musí dojít, každému něco předat. A Vlastička, ta měla jeden z největších darů. Neustálou radost ze života, užívala si každou drobnost, každou chvíli. Myslím, že nejsem zdaleka jediná, komu se objeví úsměv na tváři, když si na Vlastičku vzpomene. Možná právě už jen proto, že ona sama radost rozdávala všude, kde jen mohla. Je to moje nejsilnější vzpomínka na ni. Její široký a hlavně upřímný úsměv. Kdybych měla Vlastičku k něčemu přirovnat, tak ke Slunci. Takové „sluníčko sboru“. Všude kolem ní bylo plno, veselo a pozitivně. Doufám, že si každý z nás, kdo ji znal, odnesl kus z ní, protože její jedinečnost nenahradí nic a nikdo.

Káta Michalíková

V Praze se ve dnech 29. 12. až 2. 1. uskutečnilo celosvětové setkání, které se odehrávalo v duchu ekumenické komunity Taizé. Komunitu založil ve francouzské vesničce Taizí, podle které je i pojmenována, před 75 lety Robert Schutz. Od roku 1978 organizuje komunita evropská setkání mladých křesťanů. V Praze se jedno setkání uskutečnilo už v roce 1990 a na konci minulého roku se do Prahy znovu vrátilo.

Setkání Taizé

Osobně jsem se na tomto setkání angažoval jako koordinátor ubytování a příprav ve farním sboru ČCE Smíchov a jako hostitel. O komunitě Taizé jsem se dozvěděl díky jejich písním, které se mi velmi líbily a také díky zkušenosti mých kamarádů, kteří Taizé již v minulosti navštívili.

Tak jsem si řekl, že když přijede Taizé za námi, tak proč nepomoci s organizací. Přihlásil jsem se na ústředí, kde mi dali kontakt na smíchovský sbor a stal jsem se místním koordinátorem. Toto setkání považuji za dobrý nápad, protože křesťané tak široké veřejnosti, jak aplikují svoji víru v běžném životě. Bylo potřeba do rodin ubytovat 25.000 účastníků setkání. Jako jeden ze základů křesťanství vnímám pomoc bližnímu, a zvlášť poutníkům na cestě, jako

důležitou. Byl jsem zvědavý, jestli lidé budou schopni obětovat na pár dní trochu komfortu proto, aby někomu pomohli. Bohužel se nakonec nenašlo místo v rodinách pro všechny poutníky a více než polovina z nich pak musela být ubytována v tělocvičnách a ve školách. Sám jsem zažil jaké to je putovat a hledat ubytování a jak je důležité vytvořit příjemné prostředí. V našem sboru se nakonec povedlo ubytovat okolo 70 lidí. Sám jsem chtěl jít příkladem a ubytoval u sebe sedm Poláků, kteří přijeli už dva dny předem, aby pomohli s organizací.

Programu v našem sboru se účastnili poutníci z Polska, Německa, Slovinska, Ukrajiny, Slovenska a pár lidí z České republiky. Každý den začínal modlitbou v 8.30 hodin a poté utvořily sdílecí skupinky, kde se lidé zamýšleli nad tématy, které jim připravil bratr Alois. Probírala se témata jako Být solí země, Angažovat se pro smíření, Dát se do služby pokoji a Starejte se o zemi. Po sdílecích skupinkách se účastníci rozeběhli

do města na různé workshopy a po obědě následovala polední modlitba v katedrále sv. Mikuláše na Malé Straně nebo v evangelickém kostele U Salvátora. Den zakončila večerní modlitba v halách PVA EXPO Praha v Letňanech.

Měl jsem na starosti nejen ubytování, ale i organizaci modlitebních setkání v našem sboru. To zahrnovalo najít člověka pokaždé jiné národnosti, který by mohl přečíst svůj text při modlitbě, a dále sehnat nějaké hudebníky, kteří by vytvořili tu poklidnou atmosféru. Snad se nám nakonec vše podařilo. Z oněch sedmi Poláků, kteří bydleli u mě, se vyklubali nadaní hudebníci, a tak mi pomohli s hudebním doprovodem. Dokázali jsme společně vytvořit krásné poklidné prostředí.

Účastnil jsem se tohoto setkání také z důvodu, že jsem chtěl zažít ty velké večerní modlitby v halách. Bylo vidět, že křesťanství není mrtvou literou, ale že stále oslovuje mladé lidi, kterým dokáže naplňovat život a dodávat identitu. Bylo nádherné slyšet společně zpívat tisíce lidí, kteří se pak zamýšleli nad biblickým textem a nakonec v tichu modlili. Tento způsob prožívání a vyznávání víry není pro každého, ale mně je velice blízký. Poklidné zahloubání a modlitba můžou duchovní život jistě jen obnovit. Pro mě byl doopravdy velký zážitek sdílet víru s takovým množstvím lidí z tolika různých koutů světa. Je fakt, že tyto večerní modlitby nejsou pro někoho, kdo nemá rád obří akce, ale na druhou stranu tuto masovost vyvažovaly menší ranní modlitby v hostitelských společenstvích.

Na večer 31. prosince byla naplánovaná společná modlitba za mír ve světě a poté „festival národů“. Modlitba se nesla v duchu smíření a touhy po pokoji na světě. Těsně před půlnocí jsme vyšli před kostel, odpočítali poslední minutu a společně slavili Nový rok. Na „festival národů“ si každý národ měl připravit nějaký program pro ostatní. Poláci nás učili tancovat, Němci hrát hry, Ukrajinci nám zazpívali. Nás pár Čechů, kteří se tohoto programu účastnili, bohužel nestihlo nic vymyslet. Naštěstí to zachránil pan farář, který nás na závěr vzal na střechu farního domu, odkud byl krásný rozhled po okolí, tam jsme zazpívali poslední píseň a rozešli se.

Prvního ledna jsme se účastnili bohoslužby, kde se mísily prvky klasické bohoslužby s prvky modliteb Taizé. Myslím si, že byla obohacením pro všechny účastníky. Členové sboru viděli, co se v kostele odehrávalo poslední tři dny a účastníci setkání zase zažili protestanskou liturgii. Jelikož to byli většinou katolíci, tak asi poprvé viděli, jak taková evangelická bohoslužba vypadá. To bylo také jedním z cílů setkání: potkat se a poznat někoho jiného, nového. A zjistit, že mezi námi příliš mnoho velkých rozdílů není, nakonec máme všichni jednoho Pána.

Po bohoslužbě byl oběd v hostitelských rodinách a na faře. Na faře jsme připravili jídlo zhruba pro třicet lidí. Bylo to velice příjemné společenství, mnozí zůstali ještě dlouho po jídle a hráli hry. Večer pak následovala večerní modlitba, na které se oznámilo příští město setkání – Valencie ve Španělsku. Poslední den po modlitbě jsme se všichni loučili, předávali se dárky a kontakty. Takováto setkání ukazují, že křesťané potřebují sdílet víru napříč vyznáními a národy, neměli bychom se uzavírat jen do našeho vlastního ghetta obehnaného myšlenkovou zdí. Je třeba se učit cizí jazyky a poznávat jiné církve a národy, abychom si uvědomili, že rozdílnost zná hranice, které lze překročit společnou vírou v Boha. Doufám, že se s mnohými ještě někdy setkám a připomeneme si tyto milé okamžiky vzájemné modlitby a sdílení hodnot. Určitě bych každému doporučil vydat se do Taizé ve Francii a tam se alespoň na chvíli zúčastnit místního života. Já se tam rozhodně chystám.

Karel Müller

NÁVRH ROZPOČTU

sboru ČCE na Smíchově na rok 2015

Návrh rozpočtu na rok 2015 vychází jak ve své příjmové, tak výdajové části z výsledků hospodaření v roce 2014.

Předpokládané příjmy jsou ve výši 1.120.000,- Kč, z čehož zhruba polovinu představuje výnos z hospodářské činnosti sboru. Zbytek pak tvoří salár, výtěžek ze sbírek a přijaté dary. Celkové výdaje jsou odhadovány na 1.151.603,- Kč, takže ve výsledku vychází ztráta ve výši 31.603,- Kč.

Rozpočet je navrhován jako mírně deficitní, aby i při nižších předpokládaných příjmech oproti roku 2014 (což je způsobeno především ukončením pronájmu kostela sboru RCCG k 30. červnu 2015) bylo možné provést další etapu oprav ve farářském bytě kompletně během letošních prázdnin. V loňském roce se z důvodu vyhlášení milostivého léta investice do sborových prostor neprováděly a manželé Klačkovi bydlí na faře stále ještě v náhradních prostorách.

Hlavní investiční položkou rozpočtu bude tedy v roce 2015 oprava farářského bytu v celkové hodnotě 327.000,- Kč, která bude zahrnovat výměnu oken, rekonstrukci elektroinstalace a renovaci koupelny. Na běžnou údržbu, to znamená na revize a menší opravy, je v rozpočtu vyčleněna částka 50.000,- Kč. Na dokončení oprav varhan včetně ladění se počítá s částkou 40.000,- Kč.

Podrobný rozpočet na rok 2015 je vyvěšen na nástěnce v chrámové předsíni. S případnými dotazy se můžete obrátit na členy hospodářské komise staršovstva nebo na naši sborovou účetní ses. Fučíkovskou.

V Praze dne 15. března 2015

Jan Rybář

SMÍCHOVSKÝ SBOR V ROCE 2014

Výroční zpráva o životě a práci farního sboru ČCE v Praze 5 - Smíchově

V roce 2014 se začala psát nová kapitola našeho sborového života. Na sborovém shromáždění v červnu byl zvolen a v září se ujal své funkce, celkově již devátý smíchovský farář Maroš Kláčko. Dalšími kandidáty byli Pavel Hanych a Dan Páleník. Maroš Kláčko byl spolu s ostatními vikáři slavnostně ordinován v našem kostele 19. října a instalován br. seniorem Romanem Mazurem 2. listopadu.

Po ročním období administrace tak opět s vděčností našemu Pánu můžeme sdílet radost z vlastního smíchovského kazatele.

Během administrativní správy našeho sboru v první části roku přijali pozvání na smíchovskou kazatelnu Petr Sláma, Miloš i Luděk Rejchrtovi, Jaroslav Pechar, Jiří Hoblík, Vendula Kalusová, Pavel a Alžběta Hanychovi, Martina Lukešová, Romana Čunderlíková, Dan Menšík, Dan Páleník, Samuel Hejzlar starší a Daniel Kotek. Bohoslužby se konaly celkem 53krát s průměrnou účastí 45 a u večere Páně pak 32 osob. Celkový počet členů sboru činí 379, z toho 122 salárníků.

Na biblické hodině probíráme 1. list Korintským. Setkání nad biblickými texty občas zpestříme zařazením tematického setkání. Dvě taková setkání vedla sestra Žofie Vobrová (Bible ve Španělsku) a dvě br. farář (Nizozemí a Žena v křesťanství). Máme za sebou také tři výjezdní setkání – jedno u sestry Masarové a dvě v hospici u sestry Wagnerové.

Setkání mládeže proběhlo zatím čtyřikrát a účastní se ho od 6 do 10 mladých lidí, kteří nepocházejí ze Smíchova – většinou v Praze jen studují a na víkend se vracejí do svých domovských sborů. Jedná se o komponované večery, které mají čtyři části. Hudebně meditativní, racionálně diskuzní ve formě rozmluvy nad uvedeným tématem a intuitivně tvořivou v podobě hravě uchopené umělecké činnosti. Neoddělitelnou součástí je také společná večere.

Setkání třicátníků se v roce 2014 nekonala. Výjimkou bylo tradiční adventní předčítání povídky Stalo se Hürtgenwaldu, po níž jsme v počtu 33 strávníků povečeřeli 6 kachen s dvěma druhy zelí, karlovarským a bramborovým knedlíkem. Nechyběl ani kachní kaldoun. Vše připravili obětaví bratři a starostlivé sestry z našeho sboru, jako vítané zázemí posloužila zrekonstruovaná kuchyňka v předsálí Křížkovy síně. Náboženství pro děti se pravidelně účastní 7 dětí ze tří rodin, děti jsou rozděleny do dvou věkových skupin. Metodologie práce vychází většinou z katechetické příručky "Pozvání na cestu,, a z příručky "Dvakrát měř, jednou věř,,. Určitou komplikací je věkový rozptyl dětí, což lze řešit víceúrovňovou prací/hrou, aby byli zapojeni všichni.

Nedělní škola se i přes menší počet rodinných nedělí, kdy program připravují rodiče, konala téměř každý týden, obvykle v maximálním počtu pěti dětí, s výukou připravenou nejčastěji Marcelou, Viktorkou a Madlou.

Poprvé po dlouhé době se nám o květné neděli v rámci bohoslužeb podařilo zrealizovat krátkou velikonoční hru s názvem Hra o vjezdu, kterou jsme pak reprízovali na Noc kostelů. Řezbářovy Vánoce aneb Vánoce hraček – naše vánoční hra předvedená na čtvrtou adventní neděli – potěšila celý sbor zapojením mnoha menších dětí, které se hry mohly zúčastnit díky předem nahraným dialogům.

Po bohoslužbách proběhl adventní bazárek, jehož výtěžek byl tradičně určen AD Ezer. Stejně tak košíčkovou sbírku jsme jako obvykle věnovali do fondu adopce našich dvou ugandských slečen Scovie a Edith, které obě dobře prospívají v prvním respektive druhém ročníku střední školy. Naše smíchovské a spřátelené děti nám tak pomáhají vytvořit pomyslný most nejen k charitě Adopce na dálku, ale také přiblížením se k dětem z azylového domu Ezer při společných aktivitách nebo vstupy do sborového života například při dětských bohoslužbách.

Do našeho patronátního azylového domu dochází br. farář pravidelně jednou za dva týdny, kde pracuje buď s celou skupinou maminek, nebo s každou zvlášť. U dětí plánuje zapojit do práce muzikoterapii a pohybovou terapii. Dalším styčným důstojníkem mezi naším sborem a azylovým domem je Lenka Michalíková, která učí děti rukodělným výtvarným pracím. Při podzimní rodinné neděli jsme pozvali maminky s dětmi z Ezeru k nám na dětské bohoslužby a společný oběd. Velký úspěch mělo i vázání adventních věnců. Další společně pořádanou akcí pro naše i ezerovské rodiny s dětmi, které nemají prostředky na podobné aktivity, byl květnový rodinný výlet na Malešovskou tvrz u Kutné Hory. Celkem se nás na tvrzi setkalo asi osm rodin a společně jsme strávili krásný středověký den.

Již samozřejmostí jsou společné bohoslužby s naším partnerským německým sborem, které se tradičně konaly na jaře v našem sboru a v prosinci u Martina ve zdi. Další událostí, kvůli níž jsme se v neděli dopoledne vydali jinam, byly slavnostní bohoslužby v Betlémské kapli, které se konaly v říjnu u příležitosti 600. výročí vysluhování podobením. Vedle příchodu nového bratra faráře bylo druhou nejvýznamnější událostí roku vyhlášení Milostivého léta. Inspirováni Písmem jsme se rozhodli, že sborové prostředky, které investujeme do oprav a údržby našeho chrámu, tentokrát věnujeme na jeden charitativní projekt, který významným způsobem zvýší kvalitu života jednotlivce nebo skupiny osob. Z 69 došlých žádostí od jednotlivců i neziskových organizací vybrala hodnotící komise pět projektů, mezi nimiž nakonec členové sboru hlasováním rozhodli, že částku 200 000 Kč věnujeme Lindě Riegrové, která má kvadruspastickou poruchu, pohybuje se na invalidním vozíku, a peníze použije na úhradu nákladů spojených s osobní asistencí. Dar pomůže Lindě vést nezávislý život a věnovat se aktivitám, které ji naplňují – například psaní knihy o svém životě jako inspiraci pro druhé.

V lednu jsme se na podnět synodní rady vydali na výjezdní zasedání staršovstva a všech, kdo měli zájem diskutovat o ekonomických modelech hospodaření naší církve po obdržení restitučních náhrad. Krom tohoto bodu jsme na jednání řešili ještě další otázky života sboru, na které v běžném provozu nezbývá čas.

Na základě podnětů vzešlých z diskuze jsme zavedli do bohoslužebného pořádku, že první čtení je předneseno presbyterem, či jiným členem sboru. Druhou novinku, kterou jsme ovšem pro nezáměr záhy zrušili, bylo zavedení sešitu na přímělné modlitby.

Život sboru však netvoří jen radostné události, ale též smutné chvíle odchodu našich blízkých. V tomto roce jsme se tak v červnu v motolském krematoriu rozloučili s naším dlouholetým farářem br. Jaroslavem Voříškem. V prosinci se pak v našem kostele konalo rozloučení s manželkou bývalého smíchovského faráře br. Svobody. V sobotu 27. prosince jsme vyprovodili na její poslední cestu i dlouholetou obětavou presbyterku a členku křesťanské služby Vlastu Wagnerovou.

Na sklonku roku náš sbor hostil mladé poutníky celosvětového setkání Taizé, které se konalo v Praze. Z celkového počtu 25 000 účastníků jsme pomohli ubytovat 70 hostů, z čehož přímo ve sborovém domě jich bydlelo 12. Krom ranních setkání se v našem kostele konal ještě silvestrovský festival národů a ve sborové místnosti pak novoroční oběd, který připravila mládež.

V létě oddal Ondřej Kolář ve Smíchovském kostele snoubence Evu Jakšíkovou a Tomáše Smolíka. Nyní probíhá předmanželská příprava jednoho páru a současně jsou tři mladí lidé připravováni na křest a konfirmaci.

Od září vystřídal Lenku Michalíkovou ve funkci sborové sestry Hugo Švec, který k nám přistoupil ze salvátorského sboru.

Křesťanská služba se i v roce 2014 starala o to, aby na žádném ze sborových shromáždění nechybělo bohaté pohoštění. Probíhaly také pravidelné návštěvy seniorů. Před Vánocemi křesťanská služba zastřešila přípravu vánočních dárků a přání a rovněž výrobu ozdob, svícňů, věnců a jiných drobností pro vánoční bazárek. Novou aktivitou bylo zapojení sboru do projektu Potravinová banka. Pravidelně jednou měsíčně se konala sbírka trvanlivých potravin, které jsou skrze Potravinovou banku Praha distribuovány potřebným. Zhruba jednou za dva měsíce sestry z křesťanské služby vlastnoručně vařily polévku (zimní varianta) nebo mazaly chleby (letní varianta), které byly potom u Hlavního nádraží rozdávány lidem bez domova.

Vzhledem k velmi omezené možnosti výdajů sborových prostředků jiným směrem, než na Milostivé léto, jsme v důsledku havarijního stavu pouze vyměnili vodovodní přípojku a provedli nátěr poloviny střechy. Svépomocí jsme pak opravili betonový chodníček podél jižní strany bytového domu. Pro zajištění základního administrativního zázemí pro nového faráře jsme instalovali internetové a telefonní rozvody mezi sborovou a farářovou kancelář a farářským bytem. Z hospodářských záležitostí ještě stojí za zmínku přechod od pojišťovny Kooperativa a.s. k pojišťovně Respect a.s., díky čemuž nám cena pojistky budovy klesla o přibližně 25 000 Kč.

Během celého roku jsme pronajímali sborové prostory církvi RCCG. Vzhledem k přetrvávajícím problémům s využíváním našich prostor jsme se rozhodli od července 2015 nájem ukončit.

V sobotu 14. června 2014 jsme uspořádali tradiční sborový výlet, v rámci kterého jsme si prohlédli románský kostel v Mohelnici nad Jizerou, novogotický zámek v Sychrově a bývalou židovskou synagogu v Turnově. V Turnově jsme rovněž navštívili místní sbor ČCE patřící pod Ochranovský seniorát, který sídlí v historickém působišti Jednoty bratrské. Výletu se účastnili opět přátelé ze Strašnic a také několik členů německy mluvícího sboru. Poslední zářijový víkend jsme společně se strašnickými strávili v evangelickém středisku v Chotěboři.

Noc kostelů se u nás i letos nesla ve znamení hudby. Poprvé byl také samostatný program pro děti – odpoledne připravila skupina horolezců, kteří skladují své náčiní v naší dílně dětskou provazochodeckou dráhu a poté nám děti zahrály svou květnonedělní hru. Pak již následoval koncert komorního sboru En Arché a našich SPZ, který vyvrcholil společným vystoupením obou sborů. Na závěr večera jsme pak měli příležitost se ztišit při komponovaném pásmu čtení biblických úryvků prokládaných instrumentálními vstupy, které připravili manželé Hanychovi.

Při našich pravidelných bohoslužbách se ve varhanním doprovodu se střídají br. Bednář, Josef Coufal, Pavlína Krupová a Libuše Nývltová – ta nejčastěji. Srdečně děkujeme. Náš chrám pronajímáme také příležitostně ke konání „cizích“ koncertů. Ekonomický přínos není nijak výrazný, ale považujeme tuto možnost jako jednu z příležitostí, jak o sobě dát vědět našim spoluobčanům. Tento skromný misijní prvek vnímáme intenzivně u vystoupení SPZetky (našeho chrámového sboru) zejména při štědrovečerních a velkopátečních odpoledních bohoslužbách, při kterých se střídá hudba se čtením z bible. Díky hudební nabídce se nám celkem úspěšně daří přilákat ke ztišení do kostela i tak říkajíc lidi z ulice. Na štědrý den se nás tu sešlo 90. Chtěli bychom tímto poděkovat všem, kteří s propagací pomohli a vyzvat i ostatní k následování. Příležitost bude opět o Velikonocích a při Noci kostelů.

Stručná statistika: SPZ se scházela ke zkouškám v průměru jednou za 14 dní, od září pak každý týden. Průměrná účast činila asi 8 osob, před akcemi pak včetně víceméně stálých hostů a sympatizantů přibližně 20 zpěváků. Vystoupení byla na květnou neděli při dětském divadle, na Velký pátek, Noci kostelů, svatbě Evy Jakšíkové a Tomáše Smolíka, instalaci Maroše Klačka, vánočních nešporách a na pohřbu Vlasty Wagnerové.

Na závěr bychom rádi poděkovali všem, kteří se zejména v období administrace přičinlivě zapojili do sborové práce, díky čemuž jsme mohli poznat, co všechno je náš sbor schopen zvládnout sám a naproti tomu, v jakých činnostech je farář zcela nezastupitelný. Zvláštní poděkování pak ještě patří Ondřeji Kolářovi, který nám byl po celou tuto dobu bezpečnou oporou.

Zpráva o hospodaření sboru za rok 2014

Vzhledem k akci Milostivé léto byly v uplynulém roce prováděny pouze pravidelné kontroly, běžná údržba a povinné revize. Zaplacený byly rovněž předepsané repartice v celkové výši 52.897 Kč a odvod do Personálního fondu, včetně odvodu za administraci, ve výši 47.100 Kč.

Celkové náklady ve výši 1.107.000 Kč byly nepatrně vyšší než předpokládaný rozpočet, a to o necelých 30.000Kč. Celkové výnosy ve výši 1.189.000Kč překročily rozpočet o více než 100.000 Kč.

Příjmy ze sborové činnosti jako jsou dary, sbírky a saláry dosáhly výše 530.000 Kč. Příjmy z pronájmu bytů, nebytových prostor a chrámu ve výši 655.000 překročily rozpočet o téměř 40.000 Kč.

Na celocírkevních sbírkách jsme odvedli více než 35.000 Kč.

Podle účetní závěrky za rok 2014 tedy skončilo sborové hospodaření ztrátou 380.000 Kč a hospodářská činnost ziskem 412.000 Kč. Celkové hospodaření farního sboru tedy vykazovalo zisk 32.000 Kč.

Vážené sestry a bratři, závěrem této zprávy Vám jménem staršovstva děkujeme za všechny příspěvky a dary, které jste v uplynulém roce věnovali na účely našeho sboru i na ostatní sbírky. Díky Vaší obětavosti jsme mohli splnit všechny povinné odvody, odeslat celocírkevní sbírky vyhlášené Synodem a zajistit běžnou údržbu budovy.

Závěrem této zprávy Vás chci ujistit, že všechny Vaše příspěvky dary jsou využívány zodpovědně a účelně.

Jana Fučíková

Pašijové nešpory

v pátek 3.4.2015 v 17:30

"Moc předivná"

"Ad Te Domine"

A. Vivaldi - Gloria in D

"Qui tollis peccata mundi"

"Gratias agimus tibi"

"Domine Deus, Agnus Dei"

"Nobody Knows"

Noc kostelů

Srdečně Vás zveme dne 29. května od 17 h do našeho kostela na pestrý program v rámci Noci kostelů, kde:

- uvidíte vystoupení středověkých šermířů
- uslyšíte Vivaldiho Gloria v podání chrámového sboru SPZ a jeho hostů
- ochutnáte tradiční evangelické koláče
- prohlédnete si běžně nepřístupné prostory našeho kostela

SBOROVÝ VÝLET DO OKOLÍ TÁBORA

Letošní výlet nás tentokrát zavede směrem na jih. První zastávkou budou Votice, kde navštívíme opravenou část bývalého františkánského kláštera. Pokračovat budeme do Chýnova u Tábora, kde si prohlédneme dům Františka Bílka postavený podle umělcova návrhu v roce 1898. V domě je umístěna expozice připomínající život a dílo tohoto sochaře, významného představitele secese a symbolismu. Po obědě se přesuneme do Soběslavi, kde se projdeme po centru města a zavítáme do několika významných památek.

ODJEZD: 6. června v 7:30 hodin od kostela
NÁVRAT: kolem 19. hodiny

Předpokládaná cena včetně vstupného je 450,- Kč (370,- Kč pro děti a důchodce).

Přihlásit se můžete v kostele vždy po nedělních bohoslužbách nebo na mailové adrese: jrybar@email.cz, telefon: 602 214 602

KALENDÁRIUM

3.4.	pátek	17:30	Velkopáteční nešpory s VP	Smíchov
4.4.	sobota	21:00	Sobotní vigílie s VP	U Martina ve zdi
5.4.	neděle	9:30	Sváteční bohoslužby s VP	Smíchov
29.5.	pátek	17:00	Noc kostelů	Smíchov
6.6.	sobota	7:00	Sborový výlet	táborsko

Sborová dovolená

Francie, Nébien - po stopách reformace

Termín: 11. - 18. července

bydlení v malém domku na kraji oblasti Cévennes, proslulé svou protestantskou minulostí

Slovensko - "duchovní pobyt"

Termín: 17. - 23. srpna

Místo: Zázrivá

bydlení v chatě v NP Malá Fatra, kraj Juraja Jánošíka

cena: cca 300 Kč/noc bez stravy

Program: ranní a odpolední duchovní program

Česká republika - Jizerské hory, biofarma, živý skanzen

Termín: 21. - 31. července

cena 100 Kč/noc / 30 Kč snídaně / 50 Kč oběd / 50 Kč večeře

možnost příjezdu a odjezdu podle individuálních časových potřeb

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5-Smíchov
Telefon: 251 564 204 <http://smichov.evangelnet.cz> e-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514 / 2010
Rediguje redakční rada v nepravdělném složení Maroš Klačko & Aleš Kratochvíl